

Приквечер,
покрај брегот на Балтичкото Море
се шетав со синот...
Јануари е,
мразот го оковал брегот,
чиниш е Дојранското Езеро,
а Дојран е далеку
во Македонија некаде,
поделен меѓу две Македонии.
Во близината,
со сијалици како ѕвезди
го гледам осветлениот мост
протегнат меѓу две копна
над морето
што ги спојува Шведска и Данска,
што го поврзува Малме
и Копехаген,
за син ми
во мојот
македонски молк
полн тага
ми дошепне
дека и во морето има тунел
во кој минува воз на среќата,
меѓународен,
без полицајци и цариници,
за да биде катадневна врска
меѓу народите.
Внукот, мојот малечок внук,
ме прашува:
Дедо мој,
дали е така кај нас ,
дали е така и во Дојран
и Дојранското Езеро
и како може да е поделен
меѓу две Македонии
кога Македонија е една...
Кај нас е Балкан, дедино внуче,
му шепнам на десетгодишникот,
на Горазд,
на мојот шведски корен,
таму нема
и не се градат мостови,
таму има само граници,

